

Blauwe maandag

Van Nicci French verscheen eveneens bij uitgeverij Anthos

Het geheugenspel
Het veilige huis
Bezeten van mij
Onderhuids
De rode kamer
De bewoonde wereld
Verlies
De mensen die weggingen
De verborgen glimlach
Vang me als ik val
Verloren
Tot het voorbij is
Wat te doen als iemand sterft
Medeplichtig

Nicci French

Blauwe maandag

Vertaald door
Irving Pardoën

Anthos | Amsterdam

ISBN 978 90 414 1464 9 (paperback)

ISBN 978 90 414 1765 7 (gebonden)

© 2011 Joined-Up Writing

© 2011 Nederlandse vertaling AmbolAnthos *uitgevers*,

Amsterdam en Irving Pardoen

Oorspronkelijke titel *Blue Monday*

Oorspronkelijke uitgever Michael Joseph

Omslagontwerp Marry van Baar

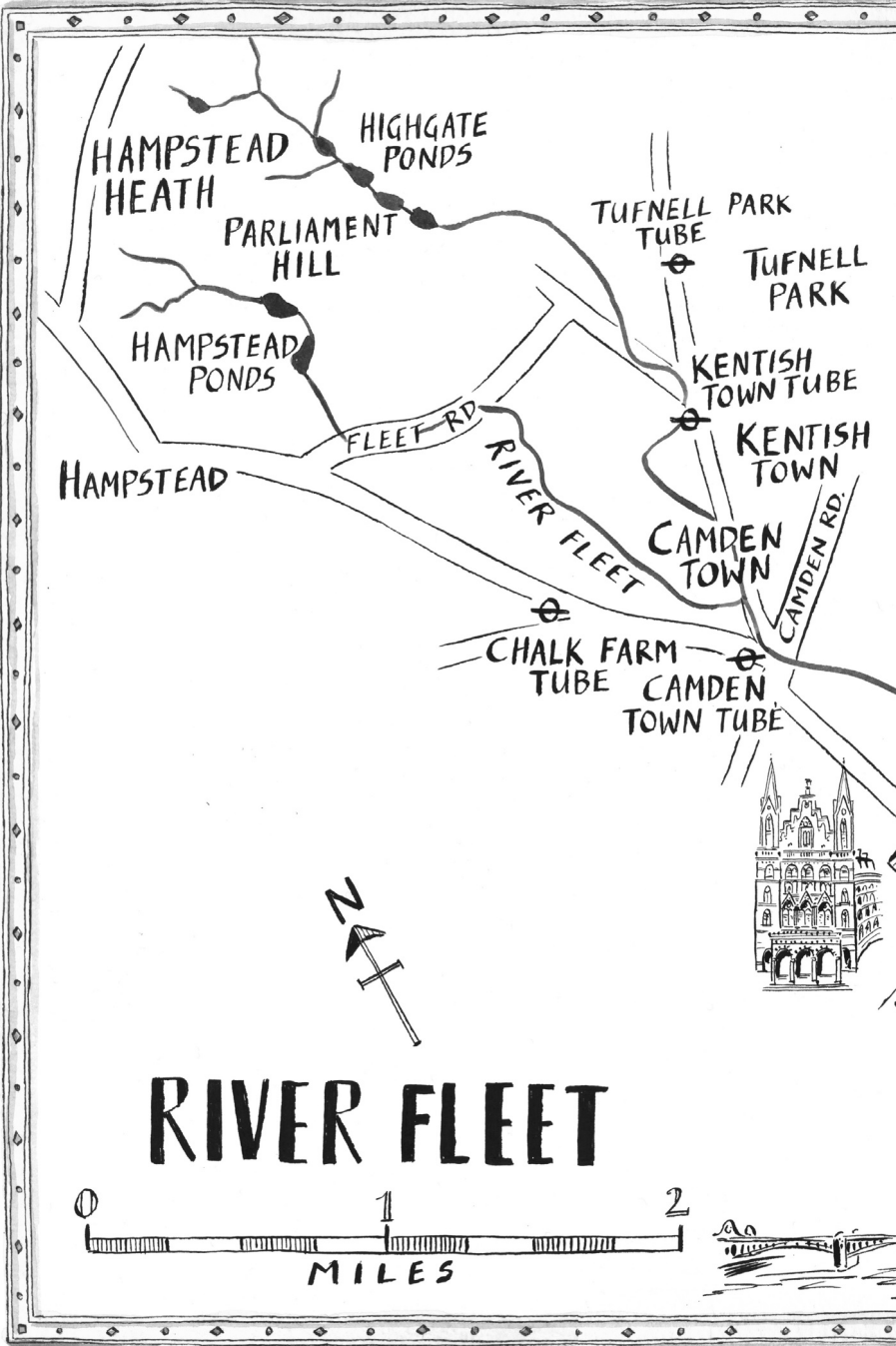
Omslagillustratie © Theresa Martinat/www.theresamartinat.com

Foto auteur © Annemarieke van den Broek

Verspreiding voor België:

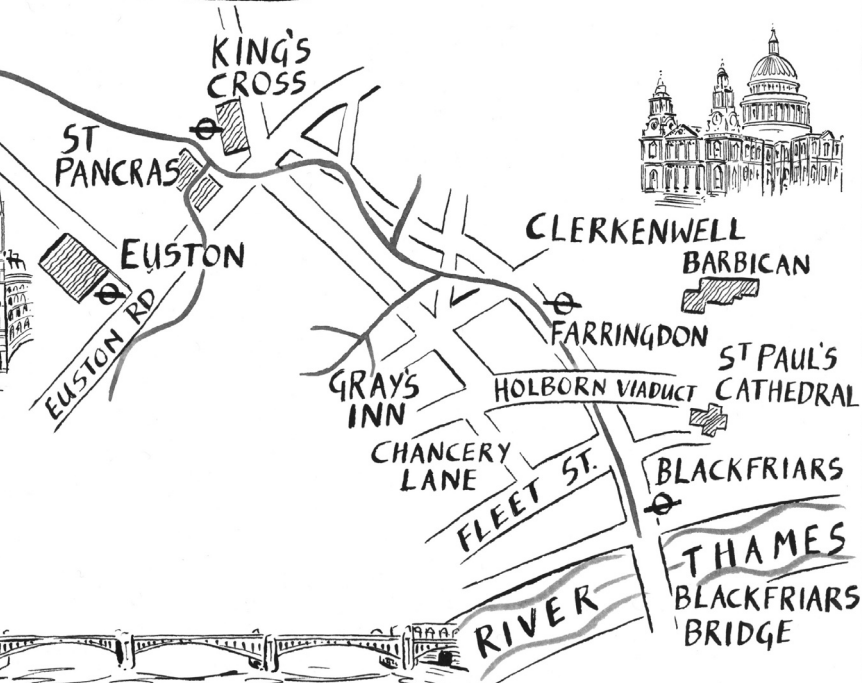
Veen Bosch & Keuning uitgevers n.v., Antwerpen

Voor Edgar, Anna, Hadley en Molly

ISLINGTON

1987

Er waren in deze stad veel spoken. Ze moest uitkijken. Ze lette erop dat ze niet op de voegen tussen de stoeptegels stapte, en hinkelend en springend zette ze haar in versleten rijglaarsjes gestoken voeten telkens midden op de tegels. Het hinkelen ging haar goed af. Zolang als ze zich kon herinneren deed ze het op weg naar school en terug naar huis al, eerst rukkend en trekkend aan de hand van haar moeder, springend van de ene veilige plek naar de volgende, en later alleen. Niet op de voegen stappen, want anders... Misschien was ze eigenlijk te oud voor dit spelletje, want ze was al negen en over een paar weken werd ze tien, vlak voor de zomervakantie. Toch bleef ze het doen, uit gewoonte voorname-lijk, maar ook vanwege een vage ongerustheid om wat er zou kunnen gebeuren als ze ermee ophield.

Hier kwam een lastig stukje – de stoeptegels waren gebarsten en vormden een grillig mozaïek. Ze wist het te overbruggen door met één teen op het kleine eilandje tussen de barsten te stappen. Haar vlechten sloegen tegen haar gloeiende wangen, en haar schooltas, zwaar van alle boeken en haar half leeggegeten broodtrommeltje, stootte tegen haar heup. Ze hoorde Joanna achter zich aan komen. Ze draaide zich niet om. Haar zusje liep altijd achter haar aan en viel haar altijd lastig. Nu zat ze weer te jammeren: ‘Rosie! Rosie, wacht op mij!’

‘Schiet op dan,’ riep ze over haar schouder. Er liepen inmid-dels een paar mensen tussen hen in, maar ze ving een glimp op

van het warme, rood aangelopen gezicht van Joanna onder haar donkere pony. Ze keek bezorgd, het puntje van haar tong in opgerste concentratie tussen haar lippen. Haar voet kwam op een voeg terecht, ze wankelde en stapte nog een keer mis. Dat deed ze nou altijd. Ze was een onhandig kind, dat eten morste, tegen allerlei dingen aan botste en in de hondenpoep stapte. ‘Schiet op!’ riep Rosie nog een keer boos, terwijl ze tussen de andere voetgangers door laveerde.

Het was vier uur ’s middags en de lucht was strakblauw; het trottoir baadde in het zonlicht en deed pijn aan je ogen. Toen ze de hoek omsloeg op weg naar de winkel liep ze ineens in de schaduw, waar ze, nu het gevaar geweken was, haar pas vertraagde tot dat ze gewoon liep. De stoeptegels gingen over in asfalt. Ze passeerde de man met het pokdalige gezicht, die met een blikje voor zich in de deuropening zat. Hij had geen veters in zijn schoenen. Ze probeerde hem niet aan te kijken. Ze hield niet van de manier waarop hij glimlachte, zonder echt te lachen, zoals haar vader ook weleens deed als hij op zondag afscheid nam. Het was nu maandag, en op maandag miste ze hem het meest, als de hele week nog voor haar lag en ze wist dat hij er niet zou zijn. Waar was Joanna? Ze wachtte en keek naar de mensen die voorbijliepen – een stel grotere kinderen, een vrouw met een hoofddoekje en een grote tas, een man met een stok – en toen kwam daar ook haar zusje vanuit het stralende licht de schaduw in, een iel figuurtje met een veel te grote tas, knokige knieën en groezelige witte sokjes. Haar pony zat tegen haar voorhoofd geplakt.

Rosie draaide zich weer om en liep verder naar de snoepwinkel, bedenkend wat ze zou kopen. Misschien zuurtjes... of anders een zakje chocolaatjes, maar het was zo warm dat die op weg naar huis zouden smelten. Joanna zou aardbeiveters kopen, waarvan ze een vieze, roze mond kreeg. Haar klasgenoot Hayley was al binnen, en samen gingen ze voor de toonbank staan om snoep uit te zoeken. Zij zou zuurtjes nemen, besloot ze, maar ze moest met betalen wachten tot Joanna er was. Ze keek naar de deur, en even dacht ze iets te zien – een vage schim, een luchtspiegeling, of iets anders, iets glinsterends in de hete lucht. En toen

was het weg. Er stond niemand in de deuropening. Geen mens.

Ze klaagde er hardop over, terwijl buiten remmen piepten. 'Ik moet altijd op mijn zusje wachten.'

'Ja, da's pech,' zei Hayley.

'Ze is zo'n huilebalk. Stomvervelend.' Ze zei het omdat ze het gevoel had dat ze het moest zeggen. Je moest last hebben van jongere broertjes en zusjes, je hoofd schudden en je over hen beklagen.

'O, vast en zeker,' zei Hayley kameraadschappelijk.

'Waar is ze?' Met een theatrale zucht legde Rosie haar snoepgoed neer en liep naar de deur om naar buiten te kijken. Er reden auto's voorbij. Er liep een vrouw langs in een sari met veel goud en roze en zoete geuren, en toen drie jongens van de middelbare school verderop die elkaar telkens aanstootten met hun puntige ellebogen.

'Joanna! Joanna, waar ben je?'

Ze hoorde haar stem hard en boos klinken en dacht bij zichzelf: ik klink net als mijn moeder als ze weer zo'n bui heeft.

Hayley kwam luidruchtig kauwend op haar kauwgom naast haar staan. 'Waar is ze dan gebleven?' Uit haar mond kwam een roze bel, die ze vervolgens weer naar binnen zoog.

'Ze weet dat ze bij me hoort te blijven.'

Rosie rende naar de hoek waar ze Joanna het laatst had gezien en keek met half toegeknepen ogen om zich heen. Ze riep nog een keer, maar haar stem ging verloren in het geraas van een vrachtwagen. Misschien had ze aan de overkant van de straat een vriendinnetje gezien en was ze overgestoken. Het was niet waarschijnlijk. Ze was een gehoorzaam kind. Volgzaam, noemde hun moeder haar.

'Zie je haar niet?' vroeg Hayley, die achter haar aan was gekomen.

'Ze is waarschijnlijk zonder op mij te wachten naar huis gegaan,' zei Rosie. Ze had nonchalant willen klinken, maar hoorde zelf de paniek in haar stem.

'Nou, ik zie je, hè.'

'Ja, zie je.'

Ze deed haar best om normaal te lopen, maar het ging niet. Rust was er niet meer bij. Met bonzend hart en een nare smaak in haar mond zette ze een halfhartig drafje in. ‘Stom kind,’ zei ze steeds maar, en: ‘Ik vermoord haar. Als ik haar zie, dan zal ik...’ Ze voelde zich duizelig. Ze stelde zich voor hoe ze Joanna bij haar knokige schouders pakte en door elkaar rammelde zodat haar hoofd heen en weer zwiepte.

Thuis. Een blauwe voordeur en een heg die niet meer was gesnoeid sinds haar vader vertrokken was. Ze bleef staan en voelde zich een beetje misselijk – net zo’n gevoel als wanneer ze iets stouts had gedaan. Ze liet de klopper hard neerkomen omdat de bel het niet meer deed. Ze wachtte. O, als ze nou maar thuis is... als ze nou maar thuis is... De deur ging open, en daar stond haar moeder, nog met haar jas aan van haar werk. Ze keek Rosie aan, waarna haar blik afdwaalde naar de leegte achter haar.

‘Waar is Joanna?’ Het zinnetje bleef tussen hen in in de lucht hangen. Rosie zag haar moeder verstrakken. ‘Rosie? Waar is Joanna?’

Ze hoorde zichzelf zeggen: ‘Ze was bij me. Het is mijn schuld niet. Ik dacht dat ze in haar eentje naar huis was gegaan.’

Haar moeder pakte haar hand, en voordat Rosie het wist haastten haar moeder en zij zich terug langs de route die ze had gevolgd – de straat waar ze woonden uit, langs de snoepwinkel waar kinderen voor de deur rondhingen, langs de man met het pokdalige gezicht en de wezenloze glimlach, en de hoek om, vanuit de schaduw in het stralende licht. Steken in haar zij en snelle voetstappen, zonder pardon op de voegen.

En steeds hoorde ze, boven het bonzen van haar hart en haar astmatisch piepende adem uit, haar moeder roepen: ‘Joanna? Joanna? Waar ben je, Joanna?’

Deborah Vine drukte een tissue tegen haar mond, alsof ze haar woordenstroom wilde stelpen. Buiten voor het raam zag de agent een slank, donkerharig meisje doodstil in het achtertuintje staan, de armen langs haar lichaam en een schooltas nog over haar schouder. Deborah Vine keek hem aan. Hij wachtte op antwoord.

‘Ik weet het niet precies,’ zei ze. ‘Om een uur of vier. Onderweg van school naar huis, de basisschool aan Audley Road. Ik zou haar zelf hebben opgehaald, maar ik red ’t vanuit mijn werk niet om daar op tijd te zijn – en bovendien, ze was met Rosie en hoefde nergens over te steken, dus ik dacht dat het geen kwaad kon. Andere moeders laten hun kinderen alleen naar huis lopen, en dat moeten ze ook leren, toch? Zelfstandig worden? En Rosie had beloofd op haar te letten.’

Ze haalde diep en onregelmatig adem.

Hij maakte een aantekening in zijn notitieboekje en informeerde nog eens naar Joanna’s leeftijd. Vijf jaar en drie maanden. Waar ze het laatst gezien was? Voor de snoepwinkel. Deborah kon zich de naam niet herinneren. Ze konden er wel even langs lopen.

De agent klapte zijn notitieboekje dicht. ‘Ze zal wel met een vriendinnetje mee naar huis zijn gegaan,’ zei hij. ‘Maar hebt u een foto van haar? Een recente.’

‘Ze is klein voor haar leeftijd,’ zei Deborah. Ze kon de woorden nauwelijks over haar lippen krijgen. De agent boog zich voorover om haar te kunnen horen. ‘Een mager klein meisje. Een braaf kind. Erg verlegen als ze je niet kent. Ze zou nooit met een vreemde meegaan.’

‘Een foto?’ vroeg hij.

Ze ging er een zoeken. De agent keek weer naar het meisje in de tuin met haar uitdrukingsloze witte gezichtje. Hij zou met haar moeten praten, of anders een van zijn collega’s. Een vrouw was beter. Maar misschien zou Joanna weer opduiken voordat dat nodig was. Ze zou wel met een vriendinnetje mee zijn gegaan om te spelen met... nou ja, waar meisjes van vijf mee spelen – poppen, kleurplaten, theeserviesjes of wat dan ook. Hij keek naar de foto die Deborah Vine hem aanreikte, een foto van een meisje met donker haar, net als haar zus, en een smal gezichtje. Een tand waar een stukje af was, een steile pony, een glimlach die deed vermoeden dat ze haar gezicht in de plooi had getrokken toen de fotograaf ‘lach ’ns even naar me’ tegen haar had gezegd.

‘Hebt u uw man op de hoogte gebracht?’

Ze vertrok haar gezicht.

‘Richard... Mijn... Ik bedoel, hun vader... woont niet bij ons.’ En toen, alsof ze zich niet meer kon inhouden: ‘Hij is er met een jongere vrouw vandoor gegaan.’

‘U moet het hem laten weten.’

‘Is het zo ernstig?’ Ze wilde hem horen zeggen van niet, dat het niet veel om het lijf had, maar ze wist dat het wel degelijk bittere ernst was. Ze was klam van angst. Het straalde bijna van haar af, voelde hij.

‘We houden contact. Een vrouwelijke collega van me is op weg hiernaartoe.’

‘Wat kan ik intussen doen? Ik moet toch iets kunnen doen. Ik kan hier niet gewoon maar zitten wachten. Zeg toch wat ik moet doen. Het maakt niet uit wat.’

‘U zou de telefoon kunnen pakken,’ zei hij. ‘Mensen opbellen bij wie ze zou kunnen zijn.’

Ze pakte zijn mouw. ‘Zeg dat het allemaal goed komt,’ zei ze smekend. ‘Zeg dat u haar zult vinden.’

De agent keek opgelaten. Dat kon hij niet zeggen, en hij kon evenmin iets anders bedenken.

Elke keer als de telefoon ging, was het erger. Er kwamen mensen aan de deur. Ze hadden het gehoord. Wat vreselijk, maar natuurlijk zou het goed aflopen. Alles zou goed komen. Er zou een einde komen aan deze nachtmerrie. Konden ze iets voor haar doen, wat dan ook? Ze hoefde het maar te zeggen. Vraag het maar gewoon. De zon stond nu laag aan de hemel en wierp lange schaduw over de straten, de huizen en de parken. Het was fris geworden. Overal in Londen zaten mensen voor de televisie, of ze roerden in pannen op het fornuis, of ze stonden in groepjes in bedompte, rokerige pubs te praten over de voetbaluitslagen van zaterdag of over hun vakantieplannen of te klagen over hun pijntjes en kwaaltjes.

Rosie zat met wijd open ogen weggedoken in een stoel. Een van haar vlechten was losgeraakt. De politieagente, een forse, mollige, aardige vrouw, zat naast haar neergehurkt en klopte op

haar arm. Maar ze kon het zich niet herinneren, ze wist het niet, ze moest haar mond houden: woorden waren gevaarlijk. Niemand had haar iets verteld. Ze wilde dat haar vader thuis zou komen en alles goed zou maken, maar ze wist niet waar hij was. Ze konden hem niet bereiken. Haar moeder zei dat hij wel onderweg zou zijn. Ze stelde zich hem ergens op een weg voor, waar hij van hen wegliep en onder een donkere hemel steeds kleiner werd totdat hij in de verte verdween.

Ze kneep haar ogen stijf dicht. Als ze ze opendeed, zou Joanna er weer zijn. Ze hield haar adem in tot ze pijn in haar borst kreeg en het bloed in haar oren hoorde bonken. Ze kon dingen laten gebeuren. Maar toen ze haar ogen opendeed en het vriendelijke, bezorgde gezicht van de politieagente zag, zat haar moeder nog te huilen en was er niets veranderd.

Om halftien de volgende ochtend werd er een briefing gehouden in een zaaltje van het politiebureau in Camford Hill dat als commandopost aangewezen was. Het was het moment waarop de tot dan toe spontane, chaotische zoektocht overging in een gecoördineerde operatie. De zaak kreeg een nummer. Hoofdinspecteur Frank Tanner nam de leiding op zich en informeerde de aanwezigen. Er werd een team geformeerd, de taken werden besproken en verdeeld, er werden telefoonnummers gereserveerd voor informatielijnen, er werden prikborden opgehangen, en in de zaal was een algemene sfeer van urgentie voelbaar. Maar er was nog iets, en daar sprak niemand met zoveel woorden over, hoewel iedereen het voelde: een wee gevoel in de maag. Hier was geen sprake van vermissing van een tiener of van een man die na een huiselijke twist spoorloos verdwenen was. Dan zouden ze hier niet zijn. Het ging nu om een meisje van vijf. Er was zeventienhalf uur verstreken sinds ze voor het laatst was gezien. Dat was te lang. Er was een hele nacht verstreken. Het was een koele nacht geweest, want het was juni en geen november, dus dat was een kleine meevaller. Maar toch. Een hele nacht.

Hoofdinspecteur Tanner stond te vertellen wat er op de persconferentie later die ochtend zou worden gezegd toen hij werd